

Podzimní Adamstal ZELENÉ MONSTRUM A DESET SIGNATURE JAMEK

O Adamstalu, jednom z „top five“ rakouských hřišť, už jsme psali před několika lety. Tehdy se hřiště, dobudované v roce 2006, ještě lesklo novotou a z Čechů tam byl málokdo. Od té doby utekla ve zdejší říčce spousta vody a hřiště ochutnal snad každý jen trochu zvědavější golfista včetně našinců.

Šestá jamka – třípar s jezírkem – je asi nejfotogeničtější, i díky překrásné kulise kopců v pozadí

Nový pádný důvod navštívit Adamstal nastal letos: během pouhých dvou měsíců zde vybudovali to, co zatím citelně chybělo – v patře bývalého hostince naproti klubovně vzniklo deset velice moderních a zároveň útulných pokojů. Plánů prý bylo nejmíň dvacet, třeba i na 25 pokojů, ale nakonec zvolili strážlivou cestu postupného růstu. K těm pokojům se ještě dostaneme. Je to sice výborný počín, ale hlavní pořad zůstává hřiště.

Když přijíždíte do Adamstalu poprvé, čekáte, kde se stále se zužující údolí rozšíří a otevře vám pohled na fairway, bunkery a greeny. Přestože jste slyšeli, že toto hřiště je v kopcích, máte své představy. Ale údolí se nerozšíří, jamky nevidíte, jen klubovnu a proti ní parkoviště. Kde to tady je? Typická otázka snad všech, kdo zde ještě nebyli.

Krátká geneze

V roce 1995 otevřel Franz Wittmann v údolí potoka Wallerbach devět jamek. Wallerbach je boční údolí, nikterak strmé, jamky vedou po jeho bocích nahoru a zase zpátky. Designérem byl Jeff Howes, který dřív pracoval pro Jacka Nicklause a Trenta Jonese. Výsledek i zájem golfistů předčily očekávání. „Když jsme otevřeli Wallerbach, nahrnulo se k nám hodně členů, po prvním roce už jich bylo pět set,“ vypráví pan Wittmann.

Ceny jídla takřka lidové

Ceny na jídelníčku místní restaurace jsou nad očekávání (tak luxusního resortu) nízké: snídaní bufet 7, polévky 2,50 - 2,90, denní menu 6,40, s polévkou 6,90, pivo 2,80–3,30, radler 3,50, osminka zeleného veltlínu 1,50, kafe 2,20! Z hlavních jídel nejvíc letí řízek za 8,90, ale najdete tam i jídla lehčí – těstoviny, saláty – na druhé straně ovšem také steaky nebo obří krevety, pořád ještě v rozumné cenové relaci.

Úspěch dává křídla – brzy vznikl odvážnější plán: postavit zde celou osmnáctku. To ale znamenalo vytvořit dalších devět jamek v protějších prudkých stráních. Fr. Wittmann, desetinásobný mistr Rakouska v rallye, tady kdysi trénoval a terén znal jako svoje boty. Smělý plán – vyřezávat do svahů rovné nebo aspoň jen málo skloněné fairwaye – znamenal obří přesuny zeminy a s tím spojené náklady. Druhých devět jamek stálo třikrát víc než ty první ...

Povedlo se, začalo se hrát na osmnáctce vzniklé spojením devíti původních a devíti nových jamek, ale plány či spíše vize pokračovaly. „Chtěl jsem mistrovské hřiště, řekl jsem Jeffovi, že chci to nejlepší, co dokáže.“ Spolu proslapali nejdny boty ve svazích nad novou

devítkou, malovali, předělávali..., pak už nastoupily bagry. Franz byl na stavbě každý den, u všech 28 jamek. Stavební stroje a dělníci postupovali stále výš po strmých stráních, až vzniklo dalších deset jamek. Ano, deset – současné hřiště má jednu jamku na straně Wallerbachu a osmnáct na protějších svazích. Devatenáctá jamka je tam ale spíš jen ke zpestření dlouhého sestupu do údolí, sázková, na ní se hrává o kafe nebo o oběd, klubovna je netradičně jamkou dvacátou.

Druhé hřiště Evropy

Přijel jsem sem právě v den, kdy bylo zveřejněno pořadí stovky nejoblíbenějších hřišť Evropy z pohledu samotných hráčů. Adamstal potřeť za sebou na druhém místě, hlásila mi v recepci radostně paní Wittmannová. Před třemi lety považovali za velký úspěch šesté místo, ale teď se drží hned za nepřekonatelnou Alcanadou na Mallorce.

Přijel jsem mimo jiné zkoumat důvody oblíbenosti Adamstalu, a protože jsem přijel večer, začal jsem v klubové restauraci. Čekal jsem na Franze, listoval jídelníčkem a nestačil se divit. Na to, na jakém hřišti jsem to seděl, se ceny krčily překvapivě nízkou. Tady si evidentně na nic nehrají (viz rámeček Ceny takřka lidové). Pak se objevili Franz Wittmann s manželkou. Začali jsme číst. Dnes mají tisíc členů a už se

Druhá polovina sedmé jamky (Green Beast) s vyvýšeným greenem. Nenapodobitelně elegantní křivky!

moc netlačí do dalšího zvyšování jejich počtu. Za rok napočítali kolem 25 000 průchodů, z toho 9000 připadá na green fee hráče, zbytek tvoří členové a turnaje. Naštěstí je hodně členů z Vídně a jezdívají spíš v poledne nebo odpoledne; ráno bývá volněji.

Přestože je to tady hodně do kopce, chodí a hrají členové z 80 % po svých. Zato green fee hráči používají z 80 % buginy! Mají jich 63 a někdy to jen tak tak stačí. Do kopce se hrají jen čtyři jamky, překvapil mne Franz. Nechtěl jsem věřit, že tak málo, ale většina výstupů se odehrává mezi jamkami.

Deset signature hole

Nejtěžší, nejoblíbenější jamka? Samozřejmě sedmička, pětipar zvaný Green Monster. O té se nejvíc mluví, je na mnoha plakátech a fotkách. Dvojnásobně zahnutý dogleg, u greenu ještě lehké třetí zalomení, sám green je na výspě a brání ho několik bunkerů. Jasná signature hole.

„Ale my tady máme asi deset jamek, kterým bychom tak mohli říkat,“ směje se Fr. Wittmann. I on má sedmičku rád anebo si jí aspoň nejvíc váží. Kdo na ní zahrane birdie, dostane fičko na další hru. „Lidi jsou čestní, nevymýšlejí si, těch fiček rozdáme tak čtyři až pět za rok. A eagle tady padl jen jednou, z dálky, vysloveně náhodou,“ popisuje Franz

Wittmann. Sám zde hrál jen jeden par z těch přibližně 150 kol, která už tady odehrál. Ale nejraději má pětku a sedmnáctku. Pětka vede mezi skalami na širokou fairway – tam se asi muselo hodně střílet – a sedmnáctka byla ze všech jamek nejdražší; padlo na ni kolem půl milionu eur. Bylo potřeba přemístit celý ohromný svah, pod ním vznikla rovina, široká fairway. Všechn ten materiál

Přestože je to tady hodně do kopce, chodí a hrají členové z 80 % po svých. Zato green fee hráči používají z 80 % buginy! Mají jich 63 a někdy to jen tak tak stačí.

využili k vybudování impozantní výspy, na které je green. Osm strojů tady pracovalo pět měsíců. Ale stálo to za to, vznikla skutečně superjamka.

Na celém hřišti je jen jeden dům a to je optimální stav – nikdo tady hráče neruší. Lidé z toho domu využívají posekanou trávu z okolí fairway a tím ulehčují greenkeeperům starosti s jejím odvozem. Klidu si užívají i zvířata: žijí tady jeleni, srnci, kamzíci (!), zajáci, orli, raci, salamandři. V místě zvaném Bärenschlucht (Medvědí jáma) donedávna přebýval i jeden medvěd, ale stavba ho vypudila.

Jsme v horách – sice nepřilíš vysokých, ale hory to jsou. Klubovna je ve výšce 560 metrů n. m., nejvyšší bod o 180 metrů výš. Kopce kolem jsou kompletně zalesněné, Adamstal je v nejlesnatějším distriktu Rakouska.

Každý pokoj jako jamka

Bydlel jsem v pokoji číslo osm. O co je menší, o to je domáctější a o to větší má koupelnu. Na

stěně velké fotky, samozřejmě z jamky číslo osm: tak je to i u ostatních pokojů, prošli jsme jich víc, některé jsou větší. Pokoje jsou v patře budovy, kde druhy provozovali rodiče Franze Wittmanna velice úspěšnou restauraci, kam jezdili i Vídeňáci. Rodiče však zestárlí a roli restaurace převzala klubovna golfové.

Na rozjezd ubytování (na které golfisté už dlouho čekali) nasadili Wittmannovi cenově velice příjemný pobytově-herní balíček: jedna noc, hra na všech sedmadvaceti jamkách a bugina za 109 eur. Běžná praxe je zahrát odpoledne devítku, přespat a druhý den objet mis-

Tímto greenem končí devátá jamka – dlouhatánský čtyřpar, a zároveň první polovina hřiště

trovskou osmnáctku. V další sezoně se cena zvedne na 119 eur.

Na hřiště s panem domácím

Ráno jsme vzali jednu z těch 63 bugin a vyrazili na hřiště. Buginy jsou fajn, vozí vás do kopců, ale když je mokro, nesmíte s nimi na fairway a naběháte se možná víc, než kdybyste šli přímo – musíte jezdit po cestičkách a na fairway chodit kolmo, takže když máte kratší rány... A i když na fairwaye smíte, vyhánějí vás z nich značky „no carts“ o hodný kus dřív, než je zvykem jinde.

Hřiště není dlouhé, má par 70, ale jeho obtížnost naznačují hodnoty CR (71) a SR (140). A s nikým se nemazlí – dokáže prohnat každého. Na jednom z turnajů série Challenge zde Nor Kaentsche v prvním

kole zahrál rekord hřiště 65 a ve finálovém kole 83...

Psychologie na prvním místě

První jamka (353 m ze žlutých) je ještě na opačné straně údolí než ty ostatní. Pan Wittmann ji komentoval jako: „dost těžká, vpravo jsou bunkery, za nimi stromy a silnice, těžká je druhá rána do greenu“. Ale je to rovinka, široká fairway se zúží až u greenu. Zatím o. k.

Za silnicí totální obrat. Stres nahánějící svah druhé fairwaye, pod ním modré odpaliště. Kde jsou žluté a bílé? Daleko výš, ale taky dál od té hodně strmě stoupající fairwaye. Vpravo voda, vlevo lesnatý břeh. „Krátký čtyřpar, úzký, do kopce. Těžká spíš psychloogicky,“ říká Franz. Mně se ale krátká nezdá a strmost toho svahu mne vždycky zaskočí. Převýšení 48 metrů – jako dost vysoký panelák.

Trojka je v rovině, kratší pětipar, za zatáčkou dokonce klesá. Další jamka začíná o notný kus výš, ještě se vezeme. Stoupá i sama jamka. „Na dvě rány jsem ještě na greenu nebyl, první dogleg s krásným vyvýšeným greenem,“ dí Franz. Těsně nad greenem leží vykotlaný kus ohromně tlustého kmene, pěkná dekorace.

Pátá jamka patří k jeho nejoblíbenějším. Tady bylo hodně práce, odstřelů skal a dalších přesunů materiálu, dnes to ovšem není vidět, skály kolem vypadají, jako by tak byly odedávna.

Z materiálu navrhli výspu pro green, za ním padá svah do velké hloubky, přestřelit neradno. V pozadí vysoké kopce protkané průseky jako sjezdovkami. Na golfu nevídaná scenérie. Šestka je luxusní třípar, green z půlky překrývá jezírko, o dost větší než sám green. Za ním zase padá strmý svah. Kdyby z toho jezírka nelovili pravidelně míčky, možná už by v něm žádná voda nezbyla, naštěstí se o to potápěči starají. Jamka není dlouhá, profici to prý tady sázejí wedži. Tříparů je v Adamstalu početně, dva jsou kratší, ostatní pěkně natažené.

Green Monster

A jsme na sedmičce. Green Monster. Signature hole. Pohled z odpaliště je impozantní, široká fairway hluboko dole tvoří zatáčku a ztrácí se vlevo za hradbou stromů. To je teprve půlka. Pak to stoupá, zatočí za hřbet doprava a ještě zbývá víc než sto metrů ke greenu. Parádní kousek, jedna z nejtěžších jamek Rakouska.

Hřiště neslevuje ze své krásy a zajímavosti ani po „monstru“. Osmá jamka je třípar, nese jméno Julia. Tak se jmenovala dcera Wittmannových, která před několika lety zahynula při dopravní nehodě. U odpaliště zde stojí dřevěný kříž. Jamka je těžká, dlouhá, hraje se přes rokli. V půlce chleba se sádlem

Devítka nevede ke klubovně, ta je hluboko dole. Natažený dogleg, skoro 400 m, nejde

Když vystihnete ten pravý čas, ukáže se vám Adamstal mnohem barevnější, než je po celý zbytek roku

hrát na dvě rány, říká Franz Wittmann. Green je zase na krásné výspě nad údolím, superlativy nepřestávají. Za ní, u odpaliště desáté jamky, stojí domek, v němž kraluje maminka paní Wittmannové. Hráči si u ní dávají občerstvení vysloveně horského charakteru – chleba s uzeným masem, chleba se sádlem, chleba se špekem...

Desátá je třetí ze čtyř jamek, které vedou nahoru, ale tady je to jen mírné stoupání. O to prudší je svah, na kterém je další fairway. „Tady to miluju, míč letí hodně dlouho dolů

bunkery.“ Tomu tady říkají nejlehčí jamka. Naštěstí je krátká. Na další je biotop, jeden z mála zdejších, v něm vede napříč fairway potůček, přesně ve vzdálenosti, kterou přestřelí jen „dlouzí“ hráči. V něm žijí raci. Pěkná, úzká, jedna z nejtěžších, na původním hřišti nejtěžší. Musí se tady přemýšlet.

Přeskočme na pětiparovou patnáctku. Stoupá po celou dobu, u greenu je 300 let starý sklep, tady se hráči schovávají, když prší, ale taky tady s oblibou svačívají. „Tady byla moje oblíbená šotolinová tréninková trať,“ říká Franz.

pod greenem vyčnívajícím na tom umělém kopečku do prostoru je hluboká propast. Do ní vedou serpentiny cesty, dole čeká poslední oficiální jamka, dlouhý třípar s autem vpravo, pěkné zakončení. Ale konec to ještě není, devatenáctá jamka má převýšení 40 metrů, ale vypadá to jako mnohem víc, green je hodně hluboko, chybí odhad, jak to hrát. A pak už dolů, dolů, stop – parkoviště a klubovna.

Zní to jako klišé, ale je to tak

Přednosti resortu jsou v kvalitě, o kterou pečuje 15 greenkeeperů v souladu s přírodou, v cenové politice – green fee není nijak přemrštěné – a v neposlední řadě v atmosféře, kterou zde Wittmannovi se svým týmem udržují: v klubovně, na recepci, na terase restaurace i na samotném hřišti na vás dýchne poklid; nic neruší, nic nechybí, nic nepřebývá. Víím, zní to jako reklama, ale je to každodenní skutečnost.

Franz Wittmann si chválí, kolik českých hráčů už si sem našlo cestu, ale jedním dechem říká, že vždycky to může být lepší. Z Brna se to dá stihnout za den i beze spaní, ale kombinace 28 jamek s noclehem je silným lákadlem. Jen jak se to víc rozkřikne, mohli by těch pokojů přistavět ještě o něco víc...

Na vybudování sedmnáctky padlo kolem půl milionu eur. Bylo potřeba přemístit celý ohromný svah, pod ním vznikla rovina, široká fairway. Všechn ten materiál využili k vybudování impozantní výspy, na které je green. Osm strojů tady pracovalo pět měsíců. Ale stálo to za to!

---

a pak ještě běží; jsem rád, když mi tam dole zmizí za horizontem.“ Odpaliště naskládaná pod sebou jako obří schody.

„Dvanáctka je oficiálně nejlehčí, ale pro mnohé,“ komentuje Franz dále. „Musí se trefit přímo green, kolem něj jsou čtyři hluboké

„Obětoval jsem ji.“ I další jamka mu připomíná jeho zdejší rallyové tréninky. Jmenuje se R1 Kehre (= Rechts 1 Kehre), tak se v rallye německy říká ostré pravé zatáčky.

O nejdražší sedmnáctce už byla řeč, množství materiálu, které tam přemístili, je ohromné,